

A kendergyári sztrájk ügyében a békéltető bizottság tárgyalásai sem vezettek eredményre

Változatlanul tart a sztrájk

(A Délmagyarország munkatársától.) A kendergyári sztrájk ügyében dr. Pálffy József tanácsnok intervenciója tudvalevőleg eredménytelen maradt, tehát csütörtökön este sor került a békéltető bizottság ülésére. A bizottság az iparhatóság kezdeményezésére ült össze az ipartestületben s alig egy óras tanácskozás után teljesen eredménytelenül oszlott széjjel.

A munkáltatók részéről Pongrácz Albert, Statler Hugó, Keller Mihály, Winter Géza, Wimmer Fülöp, Faragó Lajos, a munkások részéről Lajer Dezső, a szakszervezeti bizottság titkára, Bóde István és Goldberger Dávid vasmunkások, Juhász István és Pintér Géza textilmunkások vettek részt.

Az ipartestület előtt nagyszámban állottak kenderfonógyári munkások, akiket a békéltető bizottság munkástagjai rendelték oda azért, hogy szükség esetén igazolják a munkásság panaszainak és követeléseinek igazát. Ezeket a munkásokat azonban, akik tele voltak panasszal és keserűséggel, nem hallgatták meg, a tárgyalás annyira az elején megakadt, hogy nem került rájuk a sor.

A békéltető bizottság ülése nem volt nyilvános. Dr. Horváth Lajos tb. tanácsnok elnökölt. A gyár már ismert álláspontját Wimmer Fülöp alelnök-vezérigazgató összegezte újból. A munkásságnak ugyancsak ismert kívánságait Lajer Dezső terjesztette elő. Többen felszólaltak, de a két álláspontot nem lehetett közelebb hozni. Wimmer Fülöp ragaszkodott ahhoz, hogy a textilmunkások nem kértek bérjavítást, viszont a munkásság képviselői a legkategorikusabban kijelentették, hogy a vasmunkások bérjavítási kérelmével egy időben kértek ők is javítást, de azzal utasították el őket, hogy a bérjavításról ne is álmodjanak.

A békéltető bizottság ülése teljesen eredménytelenül ért véget.

Az ipartestület előtt álldogáló munkásság türelmetlenül várta a tárgyalások befejezését. Izgatott és elkeseredett hangon tárgyalták a sztrájkot és súlyos kifogások hangzottak el a bánásmód, de még inkább az alacsony munkabérek ellen.

— 13—17 pengő az átlagos munkabérünk, hogyan tartjuk el magunkat, gyermekeinket ennyi bérből?

— Jobb bánásmódot, tisztességes béreket követelünk és amíg ezt nem adják meg, nem dolgozunk.

A békéltető bizottság egy-kettőre végzett. Először Wimmer Fülöp és Faragó Lajos hagyták el a tárgyalótermet.

Wimmer Fülöp, amikor meglátta az udvaron álldogáló munkáscsoportot, odaszólt hozzájuk:

— Ahelyett, hogy itt fánátok, gyertek reggel munkába.

— Adja meg az igazgató ur, amit kérünk — hangzott kórusban a válasz.

— Térjetelek észhez — távozott el Wimmer.

Bent a teremben pedig annak ellenére, hogy a hivatalos tárgyalásoknak vége volt, izgalmas vita indult meg a munkáltatók és a munkások között. De az álláspontokat most sem lehetett egymáshoz közelebb hozni. A vitatkozó csoportok később csatlakoztak az udvaron várakozó munkások, akik amellet tettek tanúságot a munkáltatók előtt, hogy igenis kérték a bérjavítást, még pedig a vasmunkásokkal egyidejűleg. Csatlakozott később Smarilla Géza is, a vasmunkásszövetség központból leküldött helyettes titkára. Smarilla is igyekezett meggyőzni a munkáltatókat a munkások álláspontjának helyességéről. Az ellentéteket azonban sehogysem sikerült letompítani és a sztrájk folytatódik. Lajer Dezső párttitkár távozóban a következőket mondta munkatársunknak:

— Döntésre nem kerülhetett sor, mert a

Kenderfonógyár igazgatósága megmaradt álláspontja mellett, tagadásba veszi, hogy a textilmunkások konkrét bérjavítást támasztottak volna, mielőtt beszüntették a munkát. A vasmunkásokra nézve az álláspontjuk szintén tagadó és azt kívánják, hogy a vasmunkások vegyék fel a munkát, dolgozzák le a két hetet és azután módjukban lesz a munkahelyüket elhagyni.

— A munkások képviselői nem fogadták el az ilyen feltételeket. A munkások legelső alkalommal is bérigények támasztása végett je-

lentek meg az igazgatóság előtt és ezt másodízben megismételték. De a tények is emellett szólnak. A munkások tehát addig nem hajlandók visszatérni a munkába, amíg a béremelésre megegyezés nem jön létre.

— Mi lesz tehát ezután? — kérdeztük Lajer párttitkárt.

— A sztrájk tovább tart és áll a harc.

A munkásság is elhagyta most a tárgyalótermet, de az uccán még sokáig beszélgettek a helyzetről, amely tehát most teljesen kilátástalan. Egyelőre azt sem lehet tudni, hogy a munkásság és a munkáltatók képviselői mikor ülnék össze újabb tárgyalásra.

A sztrájkoló munkásság között a hangulat igen bizakodó és el vannak arra szánva, hogy

a végsőkig kitartanak.

A Belvárosi Bank közhirrre fogja tenni, hogy mikor és milyen sorrendben fizeti ki a hitelezőket

Csütörtökön újabb tárgyalás volt a csődnyitási kérelem ügyében

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi törvényszéken dr. Molnár József törvényszéki bíró csütörtökön tárgyalta ismét a Belvárosi Bank ügyét. A törvényszék legutóbb — mint emlékeztet — ismét három hónapra elhalasztotta a csődnyitás elrendelését, mert alapos remény volt arra, hogy a hitelezők megkapják követeléseik negyven százalékát.

A csütörtöki tárgyaláson dr. Szekerke Lajos a Belvárosi Bank képviseletében bejelentette, hogy a Kereskedelmi és Gazdasági R.T. tömeggondnoka által indított megtámadási eljárás a Kuria előtt befejezést nyer, mint a Délmagyarország már jelentette. A Belvárosi Bank a pört megnyerte és így most már rövid idő kérdése az ingatlan árverésből befolyt és bírói leltérbe helyezett százhetven ezer pengő kiutalása, amely összeget a hitelezők kielégítésére fordítják. En-

nek lebonyolítása előtt azonban a bank két adósával Bach Imrével és Bach Lászlóval szemben elszámolásra van szükség. Még ez az elszámolási pör befejeződik, ismét három hónapra van szükség, amiért kéri a tárgyalás ismételt elnapolását. Ezen idő alatt megtörténik a kiutalás, a Bachékkal folyamatban levő elszámolás befejezést nyer és a hitelezőknek ígért kényszeregyességi kvóta kifizethető lesz.

A bíró kérdéseire, hogy a bank miképpen akarja majd a kiutalt összegből hitelezőit kielégíteni, dr. Szekerke Lajos kijelentette, hogy a bank a százhetven ezer pengő kiutalása után közhirrre teszi, hogy a hitelezők milyen sorrendben kapják meg követeléseiket.

Az eljáró bíró ezután a tárgyalást elnapolta és kihirdette, hogy végzését írásban közli az érdekeltekkel.

A város váratlanul 47 ezer pengőt kapott a pénzügyminisztériumtól

Egy ellelejtett követelés, ami tulajdonképpen — a város pénze

(A Délmagyarország munkatársától.) Csütörtökön olyasvalami történt a szegedi városházán, amire a háború kitörése óta nem igen volt még példa. A város váratlanul pénzt kapott, olyan pénzt, amelyre talán már senki sem gondolt, amely talán már nem is szerepelt a városi főkönyvek követel rovatában és amely egészen tekintélyes summát jelent ebben az állandósult pillanatnyi pénzzavarban. A pénzt a pénzügyminiszter küldte minden előzetes bejelentés nélkül és így annál nagyobb örömet okozott vele a csütörtöki tanácsülésen, amikor a pénzügyi szenátor referált róla a tanácsnak. A küldött összeg 47.562 pengő, koronaértékben közel hatszázmillió, tehát még karácsonyi meglepetésnek is megfelelne. A pénzügyminiszter csak annyit írt az utalvány-

ra, hogy ez az összeg jár a városnak az állami tisztviselők kereseti adókimutatásainak felülvizsgálata alapján.

A városházán az első pillanatban nem is tudták, hogy miről van szó, hogy minek köszönheti a város a váratlan szerencsét. Csak később derült ki, hogy a pénzügyminiszter tulajdonképpen a város pénzét küldte vissza, azt a pénzt, amely hosszú évek óta gyümölcsötlenül hevert valamelyik állami kasszában.

Mint emlékeztet, egy időben a városi tisztviselők rendes fizetésükön kívül drágasági pótlék címén az államtól is kaptak bizonyos összegeket. Ezeket a háborús és drágasági segélyeket egészen 1923-ig az állam terhére számolták el, később azonban, amikor az állam átengedte a városoknak a kereseti adókból

Tegnap mutatta be a Belvárosi Mozi

Ivan Mosjoukine

nagy filmjét, a

Titokzatos futár-t.

A legizgalmasabb mese.

A legművészibb játék.

A rendezés teteje.

A legtisztább, plasztikus fotográfiák.